

“Veure, viure, escriure. Crònica periodística”

Que puc regar?

Gemma M. Gené

Són dos quarts de sis del dissabte 25 de gener de 2025. El sol d'hivern il·lumina i escalfa de manera inusualment intensa la tarda, amb un cel net i pintat amb alguns núvols de color maduixa.

Cinc dones, de diferents edats i nacionalitats, escurem un té calent, assegudes en cercle en una taula de la terrassa de la zona d'esbarjo del Poni Club de Sant Just. Entre cares de cansament i somriures còmplices, compartim la valoració de l'activitat de grup pels alumnes de les sessions d'equinoteràpia que acabem de celebrar. L'única que va xopa de cap a peus, però, soc jo.

Fa tot just dues hores hem donat la benvinguda a les famílies. Comptem amb la participació de deu infants, entre els 15 i els cinc anys. Són nens i nenes amb diversos trastorns, físics, emocionals i de conducta. Avui mostren les seves habilitats amb el cavall, muntats i a peu, a les seves famílies.

L'objectiu general de la trobada és fer visible els assoliments dels nanos i que els pares i mares socialitzin una estona. El meu objectiu és surfejar amb èxit els pròxims 120 minuts acompanyant el meu alumne, l'Adrià.

L'Adrià té autisme en grau 2 i veu i entén el món de manera divergent a la de la resta, els neurotípics. Però l'Adrià és molt més que un diagnòstic. És un nen de nou anys, cabells bruns i rialla contagiosa. Tot i no estar gras, té tendència a treure la panxa enfora. Sovint, sembla un senyor gran mirant-se les obres. Només li falta l'escuradents a la boca.

Donem el tret de sortida i comença l'espectacle! La meva col·lega Antònia, coach i equinoterapeuta, fa de mestressa de cerimònies. Armada amb un micròfon sense fils i el seu accent francès d'infinites erres, bombardeja sense pietat l'audiència amb una llista d'Spotify revisable i adjectius en bucle.

L'activitat se celebra a una pista de sorra de forma rectangular d'uns 60 metres de llarg per 20 d'ample. Per damunt, i a tall d'amfiteatre natural, les

famílies s'acomoden a l'espai de gespa salvatge i moblat amb tres escassos bancs de fusta.

Mentre els altres infants, acompanyats de voluntàries, esperen el seu torn per entrar a la pista, amb més o menys paciència, l'Adrià i jo hem tingut temps d'anar i tornar de Saturn cinc cops.

Hem perseguit 7,4 vegades la bandada de coloms d'ales pintades que feia una becaïna damunt el sostre de les quadres. Hem obert i tancat en 15,7 moviments l'aixeta de regar del voral de la pista. Ens hem passat el *frisbee* 22,3 voltes. Ens hem preguntat 5 cops seguits que hem dinat, on vivim, i quan s'acabarà l'activitat.

La clau està en la repetició. El que per a nosaltres és entrar en un *loop* per a l'Adrià és control, és girar sobre un mateix eix, una mateixa causa-efecte que ho embolica tot amb una manta esponjosa de seguretat i confort. Un bucle que els pesats dels neurotípics sempre li trinxem.

Aturo el ping-pong d'obrir i tancar l'aixeta del rec. Em poso de genolls a la seva alçada, contacte visual, veu ferma i suau: "Posa't el casc, Adrià. Ja ens toca entrar a la pista, Adrià. Recorda el que vam practicar, Adrià. Són dos exercicis. El primer, portar el cavall del ramal per un circuit. El segon, repetir el circuit muntat a cavall. Sí, Adrià? Adrià, Adrià?".

El Thor ens mira amb posat de buda somrient. És un poni color xocolata, fort i panxut que fa un metre i mig d'alçada. El Thor és pacient i relaxat amb els infants. En canvi, amb els altres cavalls i ponis sempre fa gala d'un tarannà dominant i provocador.

Atenció! L'Antònia ens anuncia i nosaltres tres fem una entrada triomfal. El Thor sospira en veure el reguitzell d'humans amb ulleres de sol i escudats darrere els seus mòbils, gravant com l'estirem la corda. L'Adrià descobreix que és molt més divertit fer equilibris sobre les fustes i traçar el circuit en el sentit contrari al Thor i meu. Jo em converteixo en l'inspector Gadget, allargant al màxim les meves extremitats per aconseguir fer el recorregut amb el Thor i l'Adrià agafats de cada mà. Primer assalt superat!

Després de 12,3 enceses i apagades d'interruptor, 10,5 cops d'obrir i tancar aixeta, 5,7 preguntes sobre quan marxarà el sol, anem pel segon assalt i fem l'exercici muntat. Aquest cop, en Thor i l'Adrià són un centaure. Plegats es

passen per la pista. Què deuen pensar des del seu univers particular?
Segurament, que hi ha moltes altres coses més interessants a fer!

L'activitat ha estat profitosa. Tots i totes hem navegat una mica dins de la incertesa. Res ha sortit del tot com volíem. Però sí que hem practicat com ser més flexibles. Suposo que voleu saber com m'he mullat, oi? No m'ha regat pas l'Adrià. Els neurotípics, com jo, en el nostre afany de tancar l'aixeta cap al costat que no toca, obrim l'aspersor. M'he regat a sobre!